

Sygn. akt VII U 2128/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 kwietnia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Danuta Dadej-Więsyk

p.o. protokolanta sądowego Wioleta Skobel

po rozpoznaniu w dniu 18 kwietnia 2016 roku w Lublinie

sprawy J. Ł.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania J. Ł.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 26 listopada 2015 roku znak (...)

zmienia zaskarżona decyzję i ustala J. Ł. prawo do emerytury poczynszy od dnia (...) roku.

Sygn. akt VII U 2128/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 26 listopada 2015 roku, znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił J. Ł. prawa do emerytury na podstawie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 roku, poz. 748 ze zm.) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U z 1983 r., Nr 8, poz. 43 ze zm.), z uwagi na to, że na dzień 1 stycznia 1999 roku wnioskodawca nie udowodnił co najmniej 15 - letniego okresu pracy w warunkach szczególnych, wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku. Do stażu pracy w szczególnych warunkach Zakład nie uwzględnił okresu zatrudnienia wnioskodawcy od dnia 1 czerwca 1972 roku do dnia 25 sierpnia 1998 roku z uwagi na to, że określone w świadectwie wykonywania pracy w szczególnych warunkach stanowisko pracy „kierowca ciągnika i kombajnu” nie odpowiada ściśle stanowisku pracy „kierowca ciągnika kołowego” (decyzja – k. 13 tom II akt rentowych).

W odwołaniu W. B. nie zgodził się z zaskarżoną decyzją podnosząc, że w zakwestionowanym przez organ rentowy okresie pracował w warunkach szczególnych (odwołanie – k. 2 akt sądowych).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie, podnosząc argumenty, które legły u podstaw zaskarżonej decyzji (odpowiedź na odwołanie – k. 3 – 3v. a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

J. Ł., urodzony (...), w dniu (...)roku złożył wniosek o emeryturę. W jego treści zawarł oświadczenie o tym, że jako członek otwartego funduszu emerytalnego wnosi o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. Na podstawie przedłożonych dokumentów organ rentowy uznał za udowodniony na dzień 1 stycznia 1999 roku łączny okres podlegania ubezpieczeniom w wymiarze 26 lat, 3 miesiące i 25 dni, w tym 26 lat, 3 miesiące i 13 dni okresów składkowych oraz 12 dni okresów nieskładkowych. Organ rentowy nie uwzględnił do stażu pracy w szczególnych warunkach żadnego okresu zatrudnienia ubezpieczonego (okoliczności bezsporne).

Z dniem 1 czerwca 1972 roku J. Ł. podjął zatrudnienie w (...) w K. z siedzibą w R. na podstawie umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku traktorzysty. Uprawnienie do kierowania ciągnikiem nabył w związku z ukończeniem kursu organizowanego przez zakład pracy. W okresie od dnia (...) ubezpieczony odbywał zasadniczą służbę wojskową, po zakończeniu której podjął zatrudnienie w (...) w G. filii w Z. na podstawie umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy ciągnika. Następnie ponownie podjął zatrudnienie w (...) w K. z siedzibą w R. na podstawie umowy o pracę w pełnym wymiarze czasu pracy ponownie na stanowisku na stanowisku traktorzysty. W ramach zatrudnienia w (...) w K. z siedzibą w R. ubezpieczony świadczył pracę we wszystkich czterech filiach zakładu pracy, tj. w Z., R., U. oraz M..

W trakcie zatrudnienia we wskazanych podmiotach ubezpieczony zajmował się obsługą ciągnika marki U. (...) w ramach której pracował przy pracach polowych wykonywanych na rzecz pracodawcy oraz usług świadczonych miejscowych rolników, tj. opryskach zbóż, ziemniaków, sadow, koszeniu, bronowaniu. Obsługiwał również kombajn zbożowy i buraczany. Pracę świadczył na podstawie dyspozycji wydawanych przez kierowników poszczególnych filii zakładu pracy. W okresie zimowym obsługiwał ciągnik w ramach usług transportowych świadczonych na rzecz (...) (...) Zakładów (...) oraz (...) Zajmował się również rozwożeniem i rozrucaniem przy wykorzystaniu przyczepionego do ciągnika rozrzutnika piasku i soli w czasie akcji odśnieżania dróg prowadzonych przez (...).

W trakcie zatrudnienia w (...) w K. z siedzibą w R. ubezpieczony korzystał z urlopu bezpłatnego udzielonego na podstawie art. 174 k.p. w okresach od dnia 1 października 1991 roku do dnia 4 maja 1992 roku, od dnia 5 października 1992 roku 6 czerwca 1993 roku, od dnia 19 października 1993 roku do dnia 30 czerwca 1994 roku, od dnia 1 sierpnia 1994 roku do dnia 30 czerwca 1995 roku, od dnia 29 sierpnia 1995 roku do dnia 13 kwietnia 1996 roku oraz od dnia 24 września 1996 roku do dnia 30 maja 1997 roku, w łącznym wymiarze 4 lat, 2 miesiące i 11 dni.

Stosunek pracy ubezpieczonego ustał w wyniku rozwiązania umowy o pracę z dniem 25 sierpnia 1998 roku.

(świadcstwo pracy, umowy o pracę - akta osobowe – k. 19 a.s.; kopia książeczki wojskowej – k. 13v. tom I a.r.; zaświadczenia o zatrudnieniu – k. 15, 16, 17, tom I a.r.; książeczka ubezpieczeniowa – k. 91, 93 – k. 29 tom I a.r.; zeznania ubezpieczonego J. Ł. – k. 11v. – 12, 30 – 30v. a.s.; zeznania świadka J. D. – k. 29v. – 30 a.s.; zeznania świadka M. T. – k. 30 a.s.)

Przystępując do oceny dowodów osobowych należy stwierdzić, że przesłuchani w sprawie świadkowie to osoby obce dla ubezpieczonego. Świadek J. D. pozostawał w zatrudnieniu w (...)w K. z siedzibą w R. w okresie od 1974 roku do 1988 roku jako kierowca traktora. Świadek M. T. pozostawał w zatrudnieniu w tym zakładzie w okresie od 1975 roku do 1998 roku również w charakterze kierowcy ciągnika. Okresy zatrudnienia wskazanych świadków pokrywają się w znacznej części z okresem zatrudnienia ubezpieczonego. Okoliczności te pozwalają w ocenie Sądu na przyjęcie, że świadkowie posiadają niezbędne wiadomości dotyczące okoliczności zatrudnienia skarżącego w zakresie jego obowiązków oraz warunków w jakich były wykonywane w okresie objętym sporem. Świadkowie szczegółowo opisali zakres czynności wykonywanych przez ubezpieczonego a ich zeznania są logiczne oraz wzajemnie się uzupełniają, wobec czego Sąd uznał je za wiarygodne. Należy wskazać, że organ rentowy nie podniósł żadnych okoliczności, które mogłyby godzić w wiarygodność ich zeznań. Ocena ta dotyczy również zeznań samego ubezpieczonego, skoro były one zgodne z wiarygodnymi zeznaniami świadków. Skarżący opisał swoje obowiązki. Brak jest jakichkolwiek przesłanek do kwestionowania jego zeznań.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił również w oparciu o powołane dowody z dokumentów. Ich autentyczność w toku procesu nie była kwestionowana przez strony. Ich forma oraz treść nie wzbudziła ponadto wątpliwości co do ich autentyczności z urzędu, wobec czego zostały one uznane za wiarygodne w całości i jako takie stanowiły pełnowartościowe źródło informacji o okolicznościach faktycznych w sprawie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie J. Ł. jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Do okoliczności spornej w rozpoznawanej sprawie, biorąc pod uwagę treść zaskarżonej decyzji oraz odwołania należy możliwość zakwalifikowania okresu zatrudnienia ubezpieczonego w (...)w K. z siedzibą w R. oraz w (...) w G. filii w Z. od dnia 1 czerwca 1972 roku do dnia 25 sierpnia 1998 roku, w wymiarze 26 lat, 2 miesięcy i 25, celem ustalenia czy legitymuje się on 15 – letnim okresem pracy w warunkach szczególnych.

Zgodnie z art. 24 ust. 1 b pkt 17 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 748) – zwanej dalej ustawą emerytalną ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego, wynoszącego dla mężczyzn urodzonych w okresie od dnia 1 stycznia 1953 roku do dnia 31 marca 1953 roku co najmniej 66 lat i 9 miesięcy. Ubezpieczony nie ukończył w/w wieku, zatem nie spełnia warunków niezbędnych do ustalenia mu prawa do emerytury w oparciu o powołany przepis.

Natomiast w myśl art. 46 w związku z art. 32 ustawy emerytalnej ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku, a przed dniem 1 stycznia 1969 roku będącym pracownikami zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przysługuje emerytura w wieku niższym niż wskazany, jeżeli nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego i warunki do uzyskania emerytury określone w tych przepisach spełnią do dnia 31 grudnia 2008 roku. Przy czym wiek emerytalny, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których wymienionym osobom przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych. Według § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) – zwanego w dalszej części rozporządzeniem Rady Ministrów, pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat dla mężczyzn oraz ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. J. Ł. do dnia 31 grudnia 2008 roku nie osiągnął wymaganego przez cytowany przepis wieku emerytalnego 60 lat.

Jednakże zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej, mężczyznom urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 65 lat oraz okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat. Emerytura przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Przepis art. 32 ust. 2 ustawy emerytalnej stanowi, że za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których osobom wymienionym w ust. 2 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych (art. 32 ust. 4 ustawy).

Zgodnie z § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Według § 3 rozporządzenia Rady Ministrów okres zatrudnienia wymagany do uzyskania emerytury, zwany dalej „wymaganym okresem zatrudnienia”, uważa się okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczanymi do okresów zatrudnienia.

Natomiast § 4 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów stanowi, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym, co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Jednocześnie § 1 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów stanowi, że właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B.

Sumując powyższe, aby nabyć prawo do emerytury J. Ł. musiał spełnić łącznie następujące przesłanki:

- 1) osiągnąć obniżony do 60 lat wiek emerytalny;
- 2) nie przystąpić do otwartego funduszu emerytalnego;
- 3) na dzień 1 stycznia 1999 roku udowodnić:
 - a) co najmniej 15 - letni okres wykonywania prac w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze oraz
 - b) staż pracy w wymiarze co najmniej 25 lat.

Bezspornym jest, że ubezpieczony w dniu wydania zaskarżonej decyzji ukończył wymagane 60 lat, na dzień 1 stycznia 1999 roku legitymuje się 25 - letnim stażem pracy oraz że jako członek otwartego funduszu emerytalnego wnosi o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Przechodząc do oceny, czy ubezpieczony spełnia warunek legitymowania się co najmniej 15 – letnim stażem pracy w warunkach szczególnych należy podkreślić, że ubezpieczony występując do organu rentowego o przyznanie świadczenia, przedłożył na okoliczność pracy w szczególnych warunkach w okresie objętym sporem dokument wymagany przez prawo, tj. świadectwo prac w szczególnych warunkach, w stosunku do którego organ rentowy podniósł zarzuty natury formalnej. Niewątpliwie przedłożony przez ubezpieczonego dokument w zakresie wskazanym przez Zakład nie odpowiada wymaganiom określonym przez obowiązujące przepisy prawa. Niemniej jednak w ocenie Sądu taka sytuacja nie może dyskwalifikować możliwości ubezpieczonego ubiegania się o świadczenie emerytalne. Należy mieć bowiem na uwadze, że wadliwe wystawienie świadectwa wykonywania pracy w warunkach szczególnych nie jest wystarczającą podstawą do przyjęcia, że pracownik nie wykonywał pracy w takich warunkach. Obowiązek sporządzenia dokumentacji wolnej od wad w tym zakresie obciąża pracodawcę, w związku z czym wyciąganie wobec pracownika jakichkolwiek negatywnych konsekwencji wadliwości jej sporządzenia, byłoby dla niego nazbyt krzywdzące. Należy mieć na uwadze fakt, że w postępowaniu sądowym nie znajdują zastosowania ograniczenia w zakresie dopuszczalnych źródeł dowodowych, ustanowione na potrzeby postępowania przed Zakładem, a wynikających z rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno – rentowe (Dz. U. z 2011 roku, Nr 237, poz. 1412). Zasadniczym bowiem celem

postępowania sądowego jest rozstrzygnięcie sprawy po dostatecznym, wszechstronnym wyjaśnieniu jej okoliczności spornych. Ułatwia to art. 473 k.p.c., który wprost stanowi, iż w postępowaniu przed sądem w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych nie stosuje się przepisów ograniczających dopuszczalność dowodu ze świadków i przesłuchania stron.

Powyższe oznacza, że każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które Sąd uzna za pożądane, a ich dopuszczenie za celowe (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 marca 1984 r., sygn. III UZP 6/84; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 września 1984 r., sygn. III UZP 48/84; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1997 r., sygn. II UKN 186/97; wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 29 stycznia 2013 r., sygn. III AUa 808/12). Z przedstawionym poglądem i wynikającymi z niego wnioskami Sąd Okręgowy w pełni się zgadza.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe, w którym Sąd oparł się na dokumentach znajdujących się w aktach Zakładu i osobowych skarżącego, jego zeznaniach złożonych w trybie art. 299 k.p.c. oraz zeznaniach świadków, pozwoliło ustalić w sposób pewny, że J. Ł. w okresie zatrudnienia w (...) w K. z siedzibą w R. oraz w (...) w G. filii w Z. od dnia 1 czerwca 1972 roku do dnia 26 października 1973 roku oraz od dnia 14 listopada 1975 roku do dnia 25 sierpnia 1998 roku wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracę w szczególnych warunkach w łącznym wymiarze 19 lat, 11 miesięcy i 27 dni.

Z poczynionych ustaleń wynika, że ubezpieczony we wskazanych okresach zajmował się obsługą ciągnika marki U. (...) w ramach której pracował przy pracach polowych wykonywanych na rzecz pracodawcy oraz usług świadczonych miejscowych rolników, tj. opryskach zbóż, ziemniaków, sadow, koszeniu, bronowaniu. Obsługiwał również kombajn zbożowy i buraczany. Natomiast w okresie zimowym obsługiwał ciągnik w ramach usług transportowych świadczonych na rzecz (...) (...) Zakładów (...) oraz (...) Nadto zajmował się również rozwożeniem i rozrzucaniem przy wykorzystaniu przyczepionego do ciągnika rozrzutnika piasku i soli w czasie akcji odśnieżania dróg prowadzonych przez (...). Wskazane czynności odpowiadają rodzajowi pracy opisanemu w wykazie A, Dział VIII „W transporcie i łączności”, poz. 3 „Prace kierowców ciągników, kombajnów lub pojazdów gąsienicowych”, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów.

Należy podkreślić, że Sąd Okręgowy aprobuje pogląd wypracowany w orzecznictwie, zgodnie z którym wykonywanie przez pracownika u jednego pracodawcy w tym samym czasie (okresie) różnych rodzajów pracy w szczególnych warunkach (wymienionych w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów), stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, nie może pozbawiać takiego pracownika uprawnienia do zaliczenia tego okresu do zatrudnienia w szczególnych warunkach, wymaganego do emerytury na podstawie art. 32 ust. 1, 2 i 4 powołanej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 stycznia 2012 roku, sygn. akt II UK 103/11).

Mając na uwadze ocenę charakteru prawnego wskazanych wyżej okresów zatrudnienia ubezpieczonego Sąd Okręgowy znalazł podstawy do uwzględnienia przy ustalaniu stażu pracy w warunkach szczególnych okresu pełnienia przez skarżącego zasadniczej służby wojskowej od dnia 27 października 1973 roku do dnia 16 października 1975 roku, w wymiarze 1 roku, 11 miesięcy i 20 dni. Zgodnie bowiem z wypracowanym w orzecznictwie poglądem, który Sąd Okręgowy w pełni podziela, zachowanie statusu pracownika zatrudnionego w szczególnych warunkach w rozumieniu § 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów w okresie pełnienia służby wojskowej, co skutkuje dopuszczalnością zaliczenia czasu tej służby do stażu uprawniającego do wcześniejszej emerytury, następuje wyłącznie w sytuacji gdy pracownik zatrudniony w szczególnych warunkach przed jej rozpoczęciem, po zakończeniu czynnej służby wojskowej powraca do tego zatrudnienia w przepisany terminie (wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 4 grudnia 2013 roku, II UK 217/13; z dnia 25 lutego 2010 roku, II UK 215/09; z dnia 9 marca 2010 roku, I UK 333/09; z dnia 17 maja 2012 roku, I UK 399/11; z dnia 24 maja 2012 roku, II UK 265/11 oraz wyroki Sądów Apelacyjnych w Krakowie z dnia 23 kwietnia 2013 roku, III AUa 1412/12 i w Gdańsku z dnia 15 października 2013 roku, III AUa 213/13). Jak wynika z poczynionych ustaleń ubezpieczony przed dniem 27 października 1973 roku wykonywał pracę w warunkach szczególnych, a po zakończeniu służby wojskowej z dniem 14 listopada 1975 roku powrócił do wykonywania pracy w tak kwalifikowanych warunkach, tj. w terminie przewidzianym przez prawo. Mając na uwadze powyższe poglądy i poczynione ustalenia wskazane zaliczenie było w pełni uzasadnione. Nie podlega natomiast zaliczeniu do stażu pracy w warunkach szczególnych okres

od dnia 17 października 1975 roku od dnia 13 listopada 1975 roku, tj. po dniu zakończenia służby w wojsku do dnia poprzedzającego dzień podjęcia pracy po tym zakończeniu.

Łącznie w związku z zatrudnieniem ubezpieczonego w(...) w K. z siedzibą w R. oraz w(...) w G. filii w Z. i odbywaną zasadniczą służbą wojskową do stażu pracy w warunkach szczególnych zaliczeniu podlegało 21 lat, 11 miesięcy i 17 dni.

Natomiast Sąd nie znalazł podstaw do uwzględnienia, mając na uwadze ugruntowane orzecznictwo, w stażu pracy w szczególnych warunkach okresów wykorzystywanego przez ubezpieczonego urlopu bezpłatnego od dnia 1 października 1991 roku do dnia 4 maja 1992 roku, od dnia 5 października 1992 roku 6 czerwca 1993 roku, od dnia 19 października 1993 roku do dnia 30 czerwca 1994 roku, od dnia 1 sierpnia 1994 roku do dnia 30 czerwca 1995 roku, od dnia 29 sierpnia 1995 roku do dnia 13 kwietnia 1996 roku oraz od dnia 24 września 1996 roku do dnia 30 maja 1997 roku, w łącznym wymiarze 4 lat, 2 miesięcy i 11 dni (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 16 maja 2013 roku, sygn. akt III AUa 301 /13).

Wyłączenie to nie miało jednak wpływu na rozstrzygnięcie. Jak bowiem wynika z poczynionych ustaleń J. Ł. legitymuje się ogólnym stażem pracy wynoszącym ponad 25 lat, ukończył(...)lat życia, jako członek otwartego funduszu emerytalnego wnosi o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz pracował w warunkach szczególnych ponad wymagany co najmniej 15 – letni okres, tj. przez 21 lat, 11 miesięcy i 17 dni. Tym samym ubezpieczony spełnia wszelkie przesłanki do ustalenia mu prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych od dnia(...)roku, tj. od dnia złożenia wniosku o świadczenie, stosownie do art. 129 ust. 1 w związku z art. 100 ustawy emerytalnej. W tym bowiem dniu spełnił wszystkie warunki do ustalenia prawa do emerytury.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję i na mocy wyżej wskazanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.